

Ако бѣдныѣ тѣя малечки сирачета бы имали злощастіето да бѣдять злѣ отгледаны, обиждаваны, ненавижданы, біены ?

— Богъ да не даде такова нѣщо ! отговори старецътъ. Но лошавайтѣ жены ся срѣщатъ по рѣдко по нашитѣ страны отъ колкото добрытѣ, и треба челоувѣкъ да е лудъ та да не избере онаѣж, която прилича.

— Това е истина, татко; има добры момы въ нашето село. Има Луиза, Силвини, Клодія, Маргерита . . . съ едикъ рѣчь, оная, коѣкто искате.

— Полека, полека, сынокъ, всичкитѣ тѣя момы еж много млади или много бѣдны или и много хубавицы; защото, найсетнѣ, треба, сынокъ, и това да ся земне предъ видѣ. Една жена хубавица не е всякога така уредна както една друга.

— Мигаръ искате да зема едикъ грознякъ ? казва Германъ малко обезпокоенъ.

— Не, никакъ грознякъ, защото тази жена щети роди други дѣца, и нѣма нищо толкозъ скърбно и неприятно отъ колкото да има челоувѣкъ дѣца грозны, мършавы и болѣзненны. Но една жена съ узрѣлж младость, съ добро здравіе, която да не е нито грозна нито хубавица, отговорила бы съвършенно на нуждѣж ти.

— Азъ забѣлѣжвамъ, казва Германъ съ едно почти жалостно подсмиваніе, чи, за да ѣж имамъ